

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Упр 195/10
05.11.2010. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Мирјане Ивић и Снежане Андрејевић, чланова већа, са саветником суда Радојком Маринковић, као записничарем, решавајући по захтеву браниоца кажњеног Г.М. из Б, адвоката К.В. из Б, за ванредно преиспитивање правноснажног решења Министарства финансија Републике Србије, Већа за другостепени прекршајни поступак ПЖЦ број 1629/08 од 09.07.2009. године, у предмету прекршаја из члана 334. став 1. тачка 1. Царинског закона, у нејавној седници већа одржаној дана 05.11.2010. године, донео је

П Р Е С У Д У

Захтев СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Побијаним решењем одбијена је, као неоснована, жалба браниоца кажњеног Г.М. из Б. и потврђено је решење Комисије за прекршаје Царинарнице Н.С. 02.02. П.бр.1808/07 од 10.06.2008. године, којим је окривљени оглашен одговорним због прекршаја из члана 334. став 1. тачка 1. Царинског закона, извршеног на начин и у време како је наведено у изреци првостепеног решења и кажњен новчаном казном у износу од 104.000,00 динара, изречена му је заштитна мера одузимања возила које је предмет прекршаја и обавеза плаћања трошкова прекршајног поступка у паушалном износу од 500,00 динара.

У поднетом захтеву за ванредно преиспитивање побијаног решења из свих разлога прописаних чланом 273. Закона о прекршајима, подносилац захтева, понављајући наводе из жалбе сматра да на поуздан начин није утврђено да ли окривљени критичном приликом улазио или излазио из Републике Србије на граничном прелазу Б, да ли је италијанска лична карта фалсификована или не нити је вредност возила које је одузето утврђена од стране судског вештака комисионе струке иако је ова чињеница од битног значаја за утврђивање посебног минимума новчане казне за врсту прекршаја која се окривљеном ставља на терет. Са разлога изнетих у захтеву предлаже да суд уважи захтев и укине побијано и првостепено решење као и да одложи извршење првостепеног решења до доношења одлуке по поднетом захтеву. Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијано решење у смислу члана 273. Закона о прекршајима ("Сл. гласник СРС" број 44/89 и "Сл. гласник РС" бр. 21/90 ... 55/04) и члана 90. Закона о уређењу судова ("Сл. гласник РС" број 116/08) Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Из списка предмета произилази да је првостепени орган на основу доказа изведених у току вођења царинског прекршајног поступка: увидом у саобраћајну дозволу, полису осигурања и фактуру за возило, фотокопију личне карте за странце и путну исправу Републике Србије за Г.М. из Б. као и изјаву окривљеног дату на записник о испитивању окривљеног дана 08.02.2008. године, утврдио да окривљени дана 31.10.2007. године на граничном прелазу Б, приликом уласка у Републику Србију, није пријавио путничко возило марке "Fiat Punto Van" стране регистарске ознаке, ближе описано у изреци тог решења, које је купио у И. на име свог Предузећа ГТ.т д.о.о. Б, а за које возило је знао да је иностраног порекла. Стога је првостепени орган нашао да је окривљени учинио прекршај из члана 334. став 1. тачка 1. Царинског закона за који га је огласио одговорним и казнио.

Код оваквог чињеничног стања и одредбе члана 334. став 1. тачка 1. Царинског закона којом је прописано да ће се новчаном казном од једноструког до четвороструког износа вредности робе која је предмет прекршаја казнити лице које не пријави царинском органу робу коју уноси у царинско подручје (члан 16. став 3. и члан 64. став 1. Царинског закона), по налажењу Врховног касационог суда, правилно је побијаним решењем одбијена жалба окривљеног, јер је првостепени орган без повреде правила поступка, правилно применио материјални пропис када је Г.М. огласио одговорним за учињени прекршај. Новчана казна за извршени прекршај правилно је одмерена према тежини прекршаја и степену одговорности у оквиру законом забрањене казне при чему су приликом одмеравања узете у обзир и све околности из члана 37. Закона о прекршајима. Заштитна мера одузимања робе која је предмет прекршаја изречена је правилно на основу члана 385. став 1. Царинског закона, чије је изрицање наведеном законском одредбом прописано као обавезно када је у питању овај царински прекршај.

Наводе захтева да је изрека решења противречна образложењу, да није обављено вештачење личне карте и утврђено да ли је она оригинал или не као и да вредност возила није утврђена вештачењем, Врховни касациони суд је оценио као неосноване. Ово са разлога што се из достављених списа и образложења првостепеног и побијаног решења види да је окривљени затечен приликом изласка из земље дана 02.11.2007. године да управља путничким возилом стране регистарске ознаке без радно-боравишне визе, које возило је према изјави окривљеног датој на записник од 08.02.2008. године, окривљени унео у царинско подручје Републике Србије дана 31.10.2007. године без пријаве царинским органима. Имајући у виду цитирану одредбу члана 334. став 1. тачка 1. Царинског закона, суд налази да је изреком решења правилно одређено биће прекршаја који је окривљени остварио својом радњом, тако што је наведено да дана 31.10.2007. године приликом уласка у Републику Србију није пријавио царинским органима напред описано путничко возило које је унео у царинско подручје. Стога нису противречни изреци решења наводи из образложења решења према којима је окривљени на излазу из Републике Србије дана 02.11.2007. године затечен да управља тим возилом страних регистарских ознака. Надаље, из списа произилази да је несумњиво утврђено, а окривљени и не спори, да је на излазу из Републике Србије, када је затечен да управља возилом страних регистарских ознака имао само шенген визу, али да није имао радно-боравишну визу која је услов за коришћење иностраног возила на територији Републике Србије. При томе из списа произилази да окривљени у прекршајном поступку није оспоравао да италијанска лична карта коју поседује није оригинал, нити се позивао на право управљања возилом на основу те личне карте, већ је у изјави од 08.02.2008. године истакао да ту личну карту и не користи, а да је царинску процедуру за предметно возило имао намеру да обави на основу визе коју поседује, јер возило испуњава услове за увоз. Полазећи од изнетог Врховни касациони суд налази да је правилно закључивање другостепеног прекршајног органа да чињеница што са сигурношћу није утврђено да ли је италијанска лична карта фалсификат, већ да за то постоји сумња на основу провера извршених апаратом за откривање фалсификованих докумената "p.d." не доводи у сумњу чињенично стање које је од утицаја на правилност одлуке према којој је окривљени својим радњама остварио биће прекршаја који му је стављен на терет. Такође се неосновано наводима захтева указује да супротно законским прописима вредност возила није утврђена вештачењем, јер се у списима налази Записник 06.04. П-1808/07 од 09.06.2008. године о комисијски утврђеној царинској вредности робе, сагласно одредбама чл. 46. до 62. Царинског закона, а која вредност није супротна вредности возила из фактуре од 31.10.2007. године, коју је доставио окривљени.

Врховни касациони суд је ценио и остале наводе захтева, који су истицани и у жалби, па је нашао да ти наводи нису од утицаја на другачије одлучивање о законитости побијаног решења, јер се њима не доводи у сумњу утврђено чињенично стање, нити се наводе околности или докази који нису цењени у прекршајном поступку, а били би од утицаја на другачије решење у овом поступку. При томе је другостепени прекршајни орган правилно оценио неоснованим наводе жалбе окривљеног, а разлоге прекршајних органа на којима су засновали своје одлуке као правилне прихвата и овај суд.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 277. став 2. Закона о прекршајима, а у вези са чланом 90. Закона о уређењу судова одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

Обзиром на одлуку донету по захтеву, суд налази да нема разлога за посебно одлучивање о предлогу за одлагање извршења прекршајног решења.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

Записничар,

Радојка Маринковић, с.р.

Председник већа - судија

Снежана Живковић, с.р.